

Dogmer, skriver han saaledes: „Seg har ingen Brug for Dogmatiken, Treenhedsdogmet, Forsoningsdogmet, Dogmet om Christi to Naturer — jeg giver det Hele en god Dag. Jeg lever ikke i de Forestillinger, jeg føler ikke med de Tanter — det er mig usmageligt i højeste Grad, jeg finder meget mere Udbytte i mangen fritænkerst Bog.“ Efter disse Udtalelser fra Biskopperne, blev lagt med disse Udtalelser af Pastor Brückers Skrifter, fandt Ministeriet ikke rettere, end at Ribe Biskop og de øvrige Biskopper havde Ret i, at Pastor Brücker — med al Anerkjendelse af hans Værdighed til i og for sig at kunne være Præst i den kristne Kirke, som vi ikke have tænkt paa at bestride — ikke kunde være Præst i det Samfund, som kaldes den danske Folkekirke. Jeg tror virkelig ikke, at Ministeriet i den Sag er gaaet letfindigt til Værks, uden nærmere at have overtænkt, hvad der saa for. Det har været Ministeriet i højeste Grad ubehageligt, at skulle være nødsaget til at tage en Beslutning i denne Sag, men Ministeriet har, efter som Sagen foreligger, og efter at have hørt vedkommende Biskops og de andre Biskoppers Erklæringer, ikke kunnet stille sig anderledes, end det har stillet sig.

Forespørgeren (H. Jensen): Efter at have hørt den høitærede Ministers Svar, er jeg tilbøielig til at give den meget ærede Minister Ret i hans Slutningsbemærkning, at man ikke kan beshylde den høitærede Minister for at være gaaet letfindig til Værks i dette Tilfælde. Men jeg kunde saa være tilbøielig til at sige, at saa mærkverdigt, ja næsten utroligt det er, kunde man være tilbøielig til at sige om de andre geistlige Autoriteter, Provst, Bispp, ja hele det samtlige Kirkeraad, at de ere gaaede noget letfindig til Værks, og at de havde haft et forbausende Held med sig til at føre den høitærede Minister ud paa den kirkelige Glatis, om jeg saa maa udrykke mig. — Det første Forbauende er dette, at mange af disse Udtalelser af Pastor Brücker, som det her kommer an paa, ere adskillige Aar gamle, og at navnlig det Udtryk, som egentlig vakte hele Opmærksomheden — det husker jeg i det Mindste med Bestemthed — er 4—5 Aar gammelt. Jeg husker det saa meget bedre, som jeg selv i Pressen tog Del i den kirkelige Strid, der reiste sig i den Anledning, og vel at mærke, jeg tog ikke Del i Striden paa Pastor Brückers Side, men imod ham. Altsaa disse Udtalelser ere adskillige Aar gamle; saa forekommer det mig, at de kirkelige Autoriteter, da de selvfølgelig maatte kjende disse Udtalelser — jeg taler ikke om den

høitærede Minister, men om de lavere kirkelige Autoriteter — havde haft en Forpligtelse til at give Pastor Brücker en Tilrettevisning eller en Advarsel eller en Opfordring til at gjentagde disse Udtalelser. Det forekommer mig at være mærkverdigt, at de kirkelige Autoriteter ventte med at lade høre fra sig, lige til det Tidspunkt var kommet, som var det allerhødeste ikke alene for Pastor Brücker, idet ikke blot han personlig blev ramt, men ogsaa en hel Mængde Familier, de Familier nemlig, som havde sat sig i bethdelige Omfostninger for at faae Brücker til Præst. Havde der været noget mindre Hensynsløshed hos de paagældende kirkelige Autoriteter, hvortil jeg altsaa i dette Tilfælde ikke regner den høitærede Minister, saa havde de i Forveien advaret Pastor Brücker og disse Familier mod at stride til disse betydelige Udgifter, da de saa maatte kunne sige sig selv, at der ikke vilde komme Noget ud af det, de pønsede paa. Det var den høitærede Minister, som indførte Kirkeraadet i denne Debat. Jeg undgik med Flid, kan jeg sige, at omtale Kirkeraadet i mit første Foredrag, da jeg gaar ud fra, at man overfor Institutioner, som have megen Modgang i Livet, skal forholde sig omtrent ligesom man forholder sig lige overfor Personer, som have megen Modgang, nemlig at man ikke skal drage dem for meget frem for Offentligheden. Det vil jo være det høie Thing betjendt, at Kirkeraadet er en Institution, som saa at sige fra Jødselen af har været udsat for en tung Skjæbne, idet det høie Thing vil mindes, hvorledes Thinget her modsatte sig selve den Akt, at Kirkeraadet blev født til Verden, hvilket alligevel imidlertid ved den høitærede Ministers Beskræbelse lykkedes. Man kan altsaa sige, at dette Raad paa en vis Maade er født med Smerte (Bust: 12 Kroner om Dagen!) Ja, det er Livet — men Jødselen! Man kan jo godt føre et behageligt Liv, fordi man er født med Smerte, men trods disse 12 Kr., som det ærede Medlem hentydede til, og som jeg aldrig vilde have hentydet til, har dette Raad alligevel haft megen Modgang. Jeg veed ikke, om det høie Thing kjender den Modgang, som Kirkeraadet har haft, en Modgang, der har været saa stor, at det maatte undertiden er gaaet Raadet saaledes, at det har snuset ved sig selv: Sid det var lykkedes Folkethinget i sin Tid at slaa mig ihjel; thi saa havde det undgaaet den bedrøvelige Skjæbne næsten at maatte slaa sig selv ihjel. Kirkeraadet har — jeg taler om, hvad der hidtil er passeret — to Gange prøvet paa at optræde som kirkelig Reformator, og man vil jo i og for sig